
Vzpomínka za Janem Vodňanským (Ondřej Skripnik)

Obrázek jak z Českého ráje Jaroslava Rudiše: Ten, co dělá se dřevem, pohlédl k obloze a řekl: *Tak Ti odešel Sokol. Už těch velkých zbrojnošů mnoho nezbyvá.* Nevěděl jsem, že by Jana Sokola znal, ani že ví, že jsme ze stejné fakulty. Vlastně jsem ani přesně nevěděl, co myslel tím zbrojnošem. Jak jsme tam ale tak stáli na břehu Berounky, po sauně, v ruce pivo a koukali do tmy, přišlo mi to pravdivé.

Minulý týden odešel Jan Vodňanský, další velký zbrojnoš, člověk s vášní *donkichota a něhou pierota*. Na jeho textech a písničkách jsme s bratrem vyrůstali a zdědily to i naše děti. Přímý přenos z operní scény La Scaly, komentovaný jako sportovní utkání, dokážu nazpaměť přeříkat dodnes. (Ve škole jsem se pak nejen blýskl tím, že znám La Scalu, ale i znalostí několika operních libret.)

Ve svém indexu z IZV (Výkazu o řádném studiu na vysoké škole z Institutu základů vzdělanosti UK) mám 26. června 1996 zapsáno z Filosofie hry od Jana Vodňanského: *výborně*. Myslím, že jinou známku ani nedával. PhDr. Ing. showman Jan Vodňanský u nás učival ještě kurz Literární tvorba, kam jsem se ale styděl zapsat.

Z rané historie Fakulty humanitních studií je i vzpomínka na desátý ročník legendárního Běhu po vyšehradských hradbách. Kromě běžeckých dvou mílů jsme tehdy šli kolem Vyšehradu peripateticky s Václavem Cílkem, Zdeňkem Neubauerem (naboso mezi kopretinami), Zdeňkem Pincem. Házeli jsme do dálky knihou nenáviděného autora (neprozradím, které autority německé spekulativní filosofie z hradeb tehdy letěly). Den vyvrcholil představením *S úsměvem idiota* v divadelním sále Starého purkrabství. Co jsem znal z nahrávek, bylo najednou živě, splnil jsem si sen.

Jan Vodňanský zemřel. Králíci dupou dál. Písničky zlidověly.

Kolik je na světě očí? kolik je na světě snů? kolik se koleček točí? kolik je nocí a dnů? Kolik je na světě moří? kolik je na světě řek? Kolik je smutků a hoří? kolik je rozlitých mlék? Toho i toho je mnoho, lidí a věcí a jmen. Jediné slunce je jedno, a to když vyjde, je den.	Kolik je na světě poupat? kolik je na světě knih? Kolik je jezevcích doupat? kolik je jezevců v nich? Kolik je na světě školek? kolik je na světě škol? Kolik je kluků a holek? Kolik je šlapacích kol? Toho i toho je mnoho, toho i toho je moc. Jediné slunce je jedno a to když zajde, je noc.

Pokud Vám při vzpomínce na Vodňanského a Skoumala vlnou očí a nedaří se ukolébavku dozpívat do konce, změňte žánr třeba touhle lehce nekorektní říkankou, s níž mě nevzali na Pražské vajíčko. Pomáhá to.

Kdybych byl Pontim*

Kdybych byl Pontim, tím italským tvorem, vzal bych si zas jenom Sophii Loren.	kdybych byl Pontim, ruce ji zkoutim, posadim do vany fotim a fotim.

* povědomí o tomto italském filmovém producentovi vděčím J.V.

Sbohem Jene Vodňanský.

Ondřej Skřípík
15. března 2021